

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Această carte a apărut cu sprijinul
LITERATURE IRELAND.

COLM TÓIBÍN LONG ISLAND

Traducere din engleză de
CRISTINA NICOLAE

HUMANITAS
fiction

Redactor: Anca Dumitru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Florina Vasiliu, Veronica Dinu

Tipărit la Artprint

COLM TÓIBÍN

LONG ISLAND

Copyright © 2024 by Colm Tóibín

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2025,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TÓIBÍN, COLM

Long Island / Colm Tóibín; trad. din engleză de Cristina Nicolae. –

București: Humanitas Fiction, 2025

ISBN 978-606-097-681-3

I. Nicolae, Cristina (trad.)

821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

Pentru Cormac Kinsella

PARTEA ÎNTÂI

— Iar a trecut pe aici irlandezul acela, zise Francesca, așezată la masa din bucătărie. A bătut la toate ușile, însă cu tine avea treabă. I-am zis că o să ajungi acasă în scurt timp.

— Oare ce-o fi vrând? întrebă Eilis.

— Mi-am dat toată silința să-l fac să-mi spună – n-a fost chip. A întrebat de tine și ți-a zis pe nume.

— Știe cum mă cheamă?

Zâmbetul Francescăi avea ceva insinuant. Eilis prețuia inteligența soacră-sii, umorul ei poznaș și șiret.

— Ultimul lucru de care am nevoie e taman un alt bărbat, zise Eilis.

— Mie-mi zici? replică Francesca.

Începură amândouă să râdă. Francesca se ridică în picioare să plece. De la fereastră, Eilis o urmări cu privirea cum traversează peluza umedă până la casa ei.

În scurt timp, avea să ajungă Larry de la școală, apoi Rossella de la afterschool, după care o să-l audă pe Tony parcând mașina afară.

Își zise că ar fi momentul perfect pentru o țigară. Totuși, când dăduse peste Larry fumând de zor, făcuse o înțelegere cu el – ea avea să renunțe de tot la fumat, dacă el promitea

să nu mai pună țigara-n gură. Eilis încă mai ținea un pachet la etaj.

Când se auzi soneria, se ridică leneș, zicându-și că o fi vreunul dintre verișorii lui Larry, venit să-l cheme la joacă. Cu toate acestea, odată ajunsă în hol, distinse prin sticla jivrată a ușii silueta unui bărbat în toată firea. Nu-i trecu prin minte că ar putea fi cel despre care pomenise Francesca până ce acesta nu-i rosti numele. Eilis deschise ușa.

— Tu ești Eilis Fiorello?

Accentul era irlandez, cu o urmă de Donegal¹, se gândi ea – vorbea fix ca un dascăl pe care-l avusese la școală. În plus, felul în care stătea bărbatul, de parcă ar aștepta să fie provocat, îi amintea de acasă.

— Da.

— Te-am tot căutat.

Tonul era aproape agresiv. Eilis se întrebă dacă nu cumva Tony, cu afacerea lui, îi datora omului niște bani.

— Am auzit.

— Ești nevasta instalatorului?

Din moment ce întrebarea sunase a impertinență, nu se obosi să răspundă.

— Se pricepe la ce face, soțul ăsta al tău. Aș zice că e la mare căutare tipu'.

Bărbatul se opri o clipă, aruncând o privire peste umăr, să vadă dacă nu îi aude cineva.

— A reparat toate cele la noi acasă, continuă el, îndreptând un deget spre ea. Ba chiar a făcut puțintel mai mult decât era în deviz. De fapt, a venit cu regularitate când știa că stăpâna casei e acasă, iar eu nu. Și se pricepe așa de bine la ce face, că, în august, nevastă-mea o să aducă pe lume un plod.

1. Comitat în Irlanda. (N. tr.)

Bărbatul făcu un pas în spate și zâmbi larg, văzând expresia de neîncredere a lui Eilis.

— Da, fix așa. De-asta am și venit aici. Și pot să-ți zic că nu-s eu tatăl, asta garantat. Eu unul chiar n-am contribuit cu nimic. Dar sunt însurat cu femeia care o să dea naștere copilului ăstuia și, dacă cineva crede că o să cresc eu plodul unui instalator italian și o să-mi las copiii să creadă că a venit pe lume la fel de onorabil cum au venit ei, păi, atunci, ar fi cazul să se gândească mai bine.

Îndreptă din nou un deget acuzator spre ea.

— Așa că, imediat ce se naște plodul, o să-l iau și o să mă prezint cu el aici. Și dacă voi nu o să fiți acasă, o să i-l plasez femeii celeilalte. Și dacă nu o să fie nimeni, în nici una dintre casele pe care le aveți, o să-l las fix aici, pe prag.

Se apropie de ea și coborî tonul.

— Și-i poți transmite soțului din partea mea că, dacă-l mai prind la mine în zonă, o să mă ocup de el cu o rangă de fier pe care o țin la îndemână. Bun, am fost suficient de clar?

Eilis vru să-l întrebe din ce parte a Irlandei se trage ca să poată ignora ce spusese bărbatul, însă acesta îi întorsese deja spatele. Încercă să se gândească la altceva, să-i spună ceva ce ar putea să-l intereseze, să-l rețină.

— Am fost suficient de clar? Întrebă bărbatul încă o dată, când ajunse la mașină.

Cum nu primi nici un răspuns, păru că vrea să vină înapoi spre casă.

— Ei, las' că ne vedem în august sau poate că o fi pe la sfârșitul lui iulie, și aia o să fie ultima oară când ne întâlnim, Eilis.

— De unde știți cum mă cheamă? Întrebă ea.

— Soțul ăsta al tău e un mare povestelnic. Uite așa am ajuns să-ți știu numele. I-a povestit neveste-mii totul despre tine.

De-ar fi fost italian ori american get-beget, Eilis n-ar fi știut ce să creadă despre ce se întâmplă, dacă bărbatul îi amenință în vreun fel ori ba, o amenințare pe care poate nu avea nici o intenție s-o pună în aplicare. Era, se gândi ea, un om căruia îi plăcea să se audă vorbind. Însă recunoștea ceva la el, o anume încăpățănare, poate chiar un soi de sinceritate.

Cunoscuse astfel de bărbați în Irlanda. Dacă vreunul dintre ei ar fi descoperit că nevasta îi pusese coarne și rămăsesse cu burta la gură, n-ar fi acceptat copilul în propria casă.

Însă acasă, în Irlanda, nici un bărbat nu ar putea să ia un nou-născut și să se descotorosească de el, plasându-l într-o altă gospodărie. Cineva tot l-ar vedea. Un preot, sau un medic, ori vreun polițist l-ar obliga să ia copilul înapoi. Aici însă, în fundătura asta unde domnea liniștea, bărbatul cu pricina ar putea lăsa bebelușul pe treptele casei ei fără să bage de seamă cineva. Chiar ar putea face asta. Iar felul în care vorbise, maxilarul încleștat, hotărârea pe care i-o citise în ochi o convinseseră că era serios și chiar avea să facă după cum amenințase.

Odată ce bărbatul a pornit mașina și a plecat, Eilis se întoarse în sufragerie și se așează. Închise ochii.

Undeva, nu departe de ea, trăia o femeie care purta în pân-tece copilul lui Tony. Eilis nu-și putea explica de ce presupunea că femeia ar fi și ea din Irlanda. Poate că era mai plauzibil ca vizitatorul ei să-i dea ordine unei femei irlandeze, să facă pe stăpânul cu ea. Oricine altcineva i-ar ține piept ori l-ar părăsi. Brusc, imaginea femeii, rămasă singură cu un copil și venind să ceară ajutor de la Tony, o sperie chiar mai mult decât imaginea unui bebeluș abandonat pe treptele casei. Mai apoi însă, când își dădu voie să zăbovească asupra celei de-a doua imagini, analizându-i detaliile

la rece, i se făcu rău. Dacă bebelușul ar începe să plângă? L-ar lua în brațe? Și dacă da, ce ar face ea pe urmă?

Se ridică și se mută pe alt scaun; bărbatul care stătuse în fața ei cu câteva minute mai devreme, atât de real, de plin de viață și de impunător, o făcea să se gândească la cineva despre care mai degrabă ar fi citit undeva sau pe care l-ar fi văzut la televizor. Era, pur și simplu, imposibil să fie liniște deplină în casă, și în secunda următoare să bată străinul ăsta la ușă.

Dacă ar spune cuiva, poate că ar ști cum ar trebui să se simtă, ce să facă. Într-o străfulgerare, o văzu cu ochii minții pe sora ei mai mare, Rose, moartă de mai bine de douăzeci de ani. Toată copilăria ei, chiar și în cele mai banale momente de criză, a putut să-i ceară ajutorul lui Rose, care prelua pe loc controlul și se ocupa de situație. Nu i se confesase niciodată maică-sii, care oricum era în Irlanda și n-avea telefon acasă. Cele două cumnate ale ei, Lena și Clara, se trăgeau din familii de italieni și aveau o relație strânsă una cu cealaltă, dar nu cu Eilis.

Se duse în hol și rămase acolo, uitându-se la telefonul așezat în furcă. De-ar fi avut un număr la care să sune, un prieten, unul singur, căruia să-i povestească ceea ce tocmai se întâmplase în pragul casei ei! Nu era ca și când bărbatul, oricare i-o fi fost numele, ar ajunge să pară mai real, dacă i l-ar descrie cuiva. Nu se îndoia defel că tipul era o persoană în carne și oase.

Ridică receptorul ca și cum era pe punctul să formeze un număr. Ascultă tonul. Lăsa receptorul jos, apoi îl ridică din nou. Imposibil să nu existe vreun număr la care să poată suna. Își dădu seama, în timp ce ținea receptorul la ureche, că nu-i venea în minte nici unul.

Oare Tony știa că bărbatul ăsta o să le bată la ușă? Încercă să se gândească la felul în care Tony se purtase în săptămânile

de dinainte, însă nu-și amintea nimic ieșit din comun, totul păruse normal.

Eilis urcă la etaj, cercetând dormitorul cu privirea de parcă ar fi fost o străină în propria casă. Ridică pijamaua lui Tony de pe podea, unde el o aruncase de dimineață, întrebându-se dacă să mai pună și hainele lui la spălat sau să i le lase așa. Își dădu seama apoi că n-ar avea nici un sens, nici o logică.

În schimb, poate ar trebui să-i spună să se mute acasă la maică-sa, urmând să vorbească cu el după ce-și va fi pus ordine-n gânduri.

Dar dacă toată tărășenia nu era altceva decât o mare neînțelegere? Atunci ea ar fi cea care greșește, prea dispusă să creadă ce-i mai rău despre bărbatul cu care era măritată de mai bine de douăzeci de ani.

Se duse în camera lui Larry și studie cu atenție harta la scară mare a orașului Napoli, pe care băiatul o prinsese în cuie pe perete. Copilul insistase că acela ar fi adevăratul lui loc de baștină, ignorând eforturile ei de a-i spune că e pe jumătate irlandez și că tatăl lui se născuse pe meleaguri americane, că bunicii lui se trăgeau, de fapt, dintr-un sătuc la sud de oraș.

— Au venit în America din Napoli cu vaporul, a spus Larry. Întreabă-i.

— Eu am venit cu vaporul din Liverpool, dar asta nu înseamnă că sunt de acolo.

Timp de câteva săptămâni, cât a lucrat la un proiect despre Napoli, pentru școală, Larry ajunsese să se comporte întocmai ca sora lui, fascinat de fiecă detaliu, gata să stea până noaptea târziu ca să încheie ce începuse. Însă odată terminat proiectul, se întorsese la felul lui obișnuit de a fi.

La şaisprezece ani, câţi avea acum, Larry era mai înalt decât Tony, avea ochi negri şi un ten mult mai măsliniu decât al lui taică-su sau al unchilor lui. Moştenise însă de la ei, se gândi Eilis, un anume fel de a pretinde ca în casă să-i fie respectate preocupările, luând în acelaşi timp în derâdere pretenţiile mamei şi ale surorii lui de a fi luate în serios.

— Vreau să vin acasă, să mă spăl, să beau o bere şi să stau cu picioarele pe masă, spunea de multe ori Tony.

— Fix asta vreau şi eu, zicea Larry.

— Deseori îl întreb pe bunul Dumnezeu ce altceva aş mai putea face ca să le fie mai bine soţului şi fiului meu, adăuga şi Eilis.

— Mai puţină vorbărie şi mai mult televizor, comenta Larry.

În casele din zona aceea închisă în care locuiau şi fraţii lui Tony, Enzo şi Mauro, cu familiile lor, copiii – cei mai mulţi dintre ei la vârsta adolescenţei – nu vorbeau cu libertatea cu care o făceau Rosella şi Larry. Rosellei îi plăceau discuţiile în contradictoriu pe care le putea câştiga folosindu-se de date concrete şi găsind puncte slabe în argumentarea celuilalt. Lui Larry îi făcea o plăcere grozavă să transforme orice dispută într-o serie de glume. Oricât s-ar fi străduit, Eilis ajungea întotdeauna să o susţină pe Rosella, tot aşa cum Tony începea adesea să râdă la vreo remarcă absurdă de-a lui Larry, înainte chiar ca acesta să apuce să râdă.

— Sunt un biet instalator, nimic mai mult, obişnuia să zică Tony. E nevoie de mine doar când e o scurgere pe undeva. De un lucru sunt sigur: nici un instalator n-o să ajungă vreodată la Casa Albă decât dacă oamenii de-acolo o să aibă probleme cu ţevăraia.

— Da' sunt scurgeri peste tot la Casa Albă, comentă Larry.

— Vezi? Te interesează politica, replică Rosella.

— Dacă Larry ar studia, ne-ar putea lua pe toți prin surprindere, adăugă Eilis.

*

Eilis o auzi pe Rosella intrând în casă. Se întrebă dacă glumele lor obișnuite, pe care le făceau toți patru la masă, mai erau posibile acum. O parte din viața ei se încheiase, asta dacă nu cumva vizita bărbatului o fi fost vreun truc. Și-ar fi dorit ca insul să fi avut o altă perspectivă asupra sarcinii neveste-sii, una care să nu o implice nici pe ea, nici pe Tony în nici un fel. Însă apoi își dădu seama cât de disperată și inutilă era dorința ei. Nu-l putea obliga să nu le bată la ușă doar pentru că asta își dorea ea.

Seara, când se așezau la masă, Tony avea obiceiul să le povestească cum îi fusese ziua, zăbovind asupra detaliilor despre clienți și casele lor, despre cât de multă mizerie găsea adesea pe lângă chiuvetă sau toaletă. Eilis se vedea nevoită să-i spună să se oprească doar fiindcă îi făcea pe Rosella și pe Larry să râdă mult prea tare.

— Munca asta ne pune mâncare pe masă, obișnuia să spună Larry.

— Da' ia stați să vă mai zic că, în după-amiaza asta, situațiunea a fost chiar mai rea, o lua Tony de la capăt.

Pe viitor, își zise Eilis, o să stea cu ochii pe el, să vadă ce anume ascunde.

După ce îi strigă un salut Rosellei, Eilis se întoarse în dormitorul matrimonial și închise ușa. Încercă să-și imagineze reacția Rosellei și a lui Larry în momentul în care ar afla că Tony avea să fie tatăl unui alt copil, făcut cu o altă femeie. În ciuda fanfaronadei lui, Larry era un inocent, iar ideea că tatăl lui făcuse sex cu o femeie în a cărei casă se dusesese să repare o țeavă spartă ar fi dincolo de pu-